

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: J. M., narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2016, č. j. 38479/16/5200-10422-708855,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 9. 2016, č. j. 38479/16/5200-10422-708855, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 9. 2016, č. j. 38479/16/5200-10422-708855, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 3. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 564885/16/2501-50521-506569. Tímto dodatečným platebním výměrem správce daně podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a podle § 147, § 143 a § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) doměřil žalobci podle pomůcek daní z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 99 237 Kč, daňový bonus podle § 35c zákona o daních z příjmů ve výši – 19 128 Kč a podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu předsal penále ve výši 23 673 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že v případě uplatněných výdajů z dokladů od dodavatele D. B. splnil podmínky stanovené v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť jde o výdaje podle tohoto ustanovení, žalobce je skutečně vynaložil, a to v souvislosti se získáváním zdanitelných příjmů v daném zdaňovacím období, přičemž nebyly zjištěny rozpory ve vedení evidence pro daňové účely. Uskutečnění výdajů bylo podle žalobce doloženo bankovními výpisy, přijatými a vydanými fakturami a jejich přílohami, rámcovými smlouvami s odběratelem, vyjádřením žalobce a čestným prohlášením a svědeckou výpovědí D. B. Žalobce podotkl, že ačkoli je v rámcové smlouvě obsažena povinnost vést stavební deníky, tato povinnost ze zákona nevznikla. K výzvě správce daně žalobce dále předložil výkazy odpracované doby externích pracovníků potvrzené odběrateli ze skupiny Siemens (dále jen „Siemens“) včetně čísel konkrétních zakázek. Žalobce popsal jednotlivé přijaté faktury a vztáhl k nim příslušné výkazy odpracované doby. Podotkl, že z pořízení služeb nevykázal daňovou ztrátu. Žalobce dodal, že si správce daně od společnosti Siemens sám vyžádal listinné doklady, jednalo se o stejné doklady, jaké předložil žalobce, a předmětné důkazní prostředky tedy podle něj nebyly zpochybněny.
3. Žalobce zdůraznil, že žalovaný nesplnil zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek vyplývajících z § 98 odst. 1 daňového řádu, komentářové literatury a z judikatury; poukázal např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 20/2014 a 2 Afs 186/2015 a na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Af 39/2014. Konstatoval, že včas podal řádné daňové přiznání, daňovou evidenci vedl v souladu s § 7b zákona o daních z příjmů, v průběhu daňové kontroly spolupracoval a reagoval na výzvy správce daně. Podle žalobce daňové orgány neprokázaly, že jeho evidence je nevěrohodná, neúplná, neprůkazná nebo nesprávná a že předložené důkazní prostředky neprokazují uskutečnění předmětných obchodních případů. Na rozdíl od daňových orgánů měl žalobce za to, že výše vykázaných výdajů D. B. není důkazem, že práce nebyly provedeny, když správce daně ani nezpochybnil, že došlo k úhradě a že práce pro odběratele Siemens podle vydaných faktur a jejich příloh byly provedeny. Žalobce podotkl, že nepoměr mezi příjmy a výdaji jeho dodavatele nemůže jít k jeho tíži, neboť to žalobce nemůže ovlivnit. Podle žalobce správce daně kromě místního šetření u dodavatele neučinil žádné kroky k ověření skutkového stavu a jako důkaz neposoudil ani výpověď D. B., který provádění prací i přijetí plateb potvrdil. Žalobce dodal, že hodnocení výsledků dokazování a jeho zákonnosti logicky nevyplývá z provedeného dokazování.
4. Podle žalobce spatřovaly daňové orgány splnění podmínek pro stanovení daně podle pomůcek v tom, že faktury od D. B. neobsahovaly přílohy, které by specifikovaly rozsah fakturovaných prací, a blíže specifikován nebyl ani předmět fakturace, přičemž z dokladů od společnosti Siemens vyplývalo, že D. B. pracoval na zakázkách jako subdodavatel jen v únoru 2011. Žalobce měl za to, že stěžejní bylo prokázání jeho tvrzení ze dne 2. 2. 2015, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že na zakázkách pracovali zaměstnanci D. B., nikoli on osobně. Žalobce k tomu navrhoval jako důkaz výsledky zaměstnanců odběratele a zaměstnanců D. B., kteří podle seznamů práce prováděli. Správce daně však toto dokazování odmítl, tudíž podle žalobce nebyla splněna podmínka pro stanovení daně podle pomůcek spočívající v jeho nesoučinnosti. Doplnil, že daňové orgány měly k dispozici důkazní prostředky uvedené v odpovědi na výzvu, ze kterých je seznatelné, jaké konkrétní práce byly prováděny, na jakých konkrétních zakázkách, kterými konkrétními pracovníky, a že cena byla stanovena na základě dohody se ziskem, nicméně tyto důkazní prostředky hodnotily tak, že práce prokázány nebyly. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 30/2007 a 5 Afs 129/2006 žalobce uzavřel, že podmínky pro stanovení daně podle pomůcek nebyly splněny a daň bylo možné stanovit dokazováním.

5. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostal svým povinností vymezeným v § 8 odst. 1 daňového řádu a porušil § 92 odst. 2, 3 a 4 téhož zákona, neboť neprovedl navržené důkazní prostředky s odůvodněním, že jsou nadbytečné. Konkrétně žalobce v daňovém řízení navrhl k prokázání skutečnosti, že plnění od D. B. přijal tak, jak je uvedeno na fakturách, výsledky svědků P. D., V. C., L. H., J. M., V. P. a opakovaný výslech D. B. s tím, že u všech konkretizoval, co by měla výpověď prokázat. Žalobce rovněž v daňovém řízení navrhl vyslechnout M. C., L. L., P. H., A. K., J. Z., P. V., M. L., T. B., S. C., T. V. a P. M. za účelem objasnění množství odpracovaných hodin a záležitostí odměňování za práci, kdy žalobce sice nedisponoval adresami těchto osob, nicméně správce daně měl možnost je zjistit z dostupných evidencí. Dále žalobce v daňovém řízení navrhl důkaz evidencí dodavatele D. B. ve věci příjmů za vydané faktury ve vztahu k jeho evidenci o vyplacených odměnách. Žalobce byl přesvědčen, že nebyly dány podmínky pro odmítnutí navržených důkazů. Odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 118/09 a zdůraznil, že svědci byli navrženi k prokázání toho, že práce byly dodavatelem D. B. provedeny tak, jak dokládaly přijaté faktury přiřazené k fakturám vydaným obsahujícím údaje o počtu odpracovaných hodin na konkrétní zakázce konkrétními pracovníky, a dále k vysvětlení způsobu odměňování. Podle žalobce proto mělo provedení výsledků relevantní souvislost s předmětem řízení, disponovalo vypovídací potenciál a nešlo o důkazy nadbytečné. Podle žalobce žalovaný neadekvátním stanovením základu daně a daně podle pomůcek porušil § 98 odst. 4 a § 114 odst. 4 daňového řádu a daňová povinnost nebyla stanovena dostatečně spolehlivě, neboť žalovaný použil zcela nepřiměřené pomůcky a hrubě vybočil z mezí správního uvážení. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 80/2013.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení, odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a konstatoval, že žalobce v rámci daňové kontroly předložil pouze formální důkazní prostředky, které neprokazují, že k subdodavatelským pracím skutečně došlo, že byly provedeny dodavatelem uvedeným na fakturách v deklarovaném čase a rozsahu. Podle žalovaného nebylo prokázáno, kdo konkrétně na zakázkách pracoval, v jakém rozsahu a za jaké ohodnocení. Žalovaný dále konstatoval, že v daném případě byly splněny podmínky, za kterých lze stanovit daň za použití pomůcek. Připustil, že správce daně nepochybně provedení prací, nicméně za předmět sporu žalovaný označil plnění deklarované D. B., které nebylo prokázáno co do rozsahu. Žalovaný podotkl, že dodavatel D. B. nedovedl konkretizovat předmět plnění uvedený na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svých fakturách, a upozornil na to, že správce daně provedl místní šetření u dodavatele a u Krajského soudu v Ústí nad Labem za účelem nahlédnutí do spisového materiálu dodavatele D. B., jehož rovněž vyzval k zapůjčení všech mzdových podkladů, dále si opatřil od žalobcových hlavních odběratelů Siemens a ENERGY Ústí nad Labem, a. s., veškeré listiny související s montážními pracemi provedenými v letech 2010 až 2012 žalobcem.

7. Podle žalovaného je daňové řízení založeno na zásadě formální pravdy, kdy povinnost tvrzení a dokazování tíží daňový subjekt, správci daně nepřísluší vyhledávat důkazy místo daňového subjektu a správce daně tím, že některý důkazní prostředek odůvodněně neosvědčí jako důkaz, nepřebírá odpovědnost za prokázání skutečného stavu věci. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvedl a neprokázal veškeré okolnosti týkající se sporných výdajů a absenci znalosti předmětu fakturovaného plnění nelze nahradit svědeckými výpověďmi navržených osob, které nejsou účastníky dané transakce. Správce daně navíc existenci brigádníků ověřil v daňové evidenci dodavatele D. B., a proto byly podle žalovaného skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně zjištěny co nejúplněji. Žalovaný poznamenal, že bylo povinností žalobce prokázat nejen faktické provedení plnění, ale také jeho uskutečnění dodavatelem uvedeným na předloženém dokladu. Za situace, kdy žalobce nebyl schopen předložit dostatečné důkazy o tom, jak konkrétně byla služba (práce) realizována co do průběhu a výsledku, neunesl podle žalovaného důkazní břemeno a nemohl předmětné výdaje deklarovat jako daňově účinné.
8. Žalovaný konstatoval, že výslech svědků prováděný po čtyřech letech od uskutečnění akce nepřinese jednoznačné informace o přesném množství odpracovaných hodin jednotlivými pracovníky, skutečnosti zjištěné při opakovaném výslechu D. B. a výslechu nově navrhaných svědků by nedisponovaly vypovídací potencií o přesném rozsahu provedených prací, a proto jsou tyto důkazy podle žalovaného nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti. Žalovaný dodal, že ani u dodavatele neexistuje evidence odpracovaných hodin, kterou by svědci mohli potvrdit. Z výslechu D. B. uskutečněného dne 5. 3. 2015 přitom vyplynulo, že listinné důkazy o předání provedené práce a docházce pracovníků neexistují (příchody a odchody pracovníků nebyly evidovány) a svědek si nepamatoval ani jména osob, které na zakázkách pracovaly.
9. Podle žalovaného vycházel správce daně při stanovení daně pomůckou zejména z údajů žalobce, které nebyly v průběhu daňové kontroly zpochybněny, dále stanovil výpočtem výdaje za provedenou práci D. B. a jeho brigádníků. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl povinen vynaložené výdaje prokázat jednoznačně a nezpochybnitelně, k tomu však nedošlo. Pro výpočet „skutečně“ odpracovaných hodin evidovaných brigádníků D. B. použil správce daně sazbu minimální hodinové mzdy stanovené Ministerstvem práce a sociálních věcí pro předmětné zdaňovací období, z nezpochybněných důkazních prostředků dopočítal výdaje za montážní práce deklarované na fakturách vystavených dodavatelem D. B. Žalovaný upozornil na to, že v případě, kdy žalobce nesplní v průběhu řízení své povinnosti a tato situace má za následek stanovení daně podle pomůcek, musí nést negativní důsledky porušení svých povinností včetně toho, že takto stanovená daň nemusí vždy přesně odpovídat skutečnosti. Dodal, že rozhodnutí o vyměření daně podle pomůcek je výsledkem kvalifikovaného odhadu správce daně, jehož spolehlivost lze zpochybnit pouze podloženými a konkrétními tvrzeními. Pokud žalobce žádnými konkrétními tvrzeními a důkazy spolehlivost použitých pomůcek nevyvrátil, nemůže se podle žalovaného dovolávat daňové povinnosti, která by byla z jeho pohledu přiměřená.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. V projednávané věci byla žalobci daň stanovena podle pomůcek, a proto považuje soud za nezbytné především připomenout podmínky pro tento způsob stanovení daně. Podle § 98 odst. 1 věty první daňového řádu platí, že *„[n]esplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem.“* Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že prioritu má stanovení daně dokazováním, a teprve není-li možné daň tímto způsobem stanovit, a to z důvodu nesplnění povinnosti daňovým subjektem, může správce daně přejít na stanovení daně podle pomůcek. Základním předpokladem pro stanovení daně podle pomůcek je tedy porušení nejméně jedné zákonem stanovené povinnosti daňovým subjektem, jež znemožní stanovit daň dokazováním (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 132/2005-71, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, dostupné na www.nssoud.cz).
14. Žalovaný spatřoval porušení povinností žalobcem v tom, že žalobce nevyvrátil pochybnosti správce daně, zda výdaje uplatněné na základě faktur přijatých od dodavatele D. B. byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tudíž žalobce podle žalovaného neunesl své důkazní břemeno. Tento závěr učinil žalovaný za situace, kdy daňové orgány neprovedly dokazování výsledkem svědků, které žalobce navrhl ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 14. 12. 2015. Neprovedení důkazů odůvodnil žalovaný tím, že výsledkem svědků po čtyřech letech od uskutečnění akce nepřinese jednoznačné informace o přesném množství odpracovaných hodin jednotlivými pracovníky, neboť by bylo iluzorní, kdyby si svědek po delší době přesně pamatoval, kolik na které zakázce odpracoval hodin. Žalovaný podotkl, že u dodavatele D. B. neexistovala evidence odpracovaných hodin, kterou by svědci mohli potvrdit, a sám D. B. jako svědek uvedl, že listinné důkazy o předání práce a docházce pracovníků neexistují, a nepamatoval si ani jména osob, které na zakázkách pracovaly. Žalovaný shrnul, že výsledky brigádníků, které D. B. evidoval ve své daňové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

evidenci, považuje ve shodě se správcem daně za nadbytečné, neboť správce daně provedení prací těmito osobami nerozporoval a přesný rozsah provedených prací by svědeckými výpověďmi nebyl vzhledem k časovému odstupu prokázán. Za nadbytečné označil žalovaný také výsledky V. P., P. D. a V. C., kteří měli potvrdit správnost údajů o pracovnících, neboť ze svědecké výpovědi D. B. vyplynulo, že příchody a odchody pracovníků nebyly evidovány a že kontrolu plnění pracovních povinností a dodržování pracovní doby nezajišťovali zaměstnanci odběratele Siemens.

15. Uvedený právní názor daňových orgánů ovšem soud nesdílí. Z obsahu daňového spisu totiž soud zjistil, že ve výkazech odpracované doby externích pracovníků pro odběratele Siemens figurují jména některých navržených svědků, a to P. D., J. M., D. R., J. Z., P. V., T. V. a P. M. Žalobcův dodavatel D. B. pak při svém výsledku dne 5. 3. 2015 jako svědek uvedl, že při provádění prací pro žalobce měl brigádníky J. M., D. R., L. H. a pana Š. Soud zdůrazňuje, že pokud existuje evidence odpracované doby pro odběratele Siemens, ve které jsou uvedeni tvrzení brigádníci žalobcova dodavatele D. B., nelze výsledek těchto osob považovat *a priori* za nadbytečný. Podle názoru soudu by tito svědkové mohli objasnit, jaké činnosti vykonávali, pro koho a s kým, a případně by mohli potvrdit správnost zmíněné evidence nebo osvětlit, jak probíhala spolupráce mezi žalobcem a jeho dodavatelem. Také další navržení svědkové (např. pracovníci odběratele) by mohli vypovědět, jak probíhala spolupráce, jaké údaje se evidovaly, jaké osoby vykonávaly které činnosti, apod. Zdejší soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že „*[d]ůkazní povinnost, kterou podle § 92 odst. 3 ... daňového řádu nese daňový subjekt, neznamená povinnost prokazovat tvrzené skutečnosti s absolutní jistotou, ale postačí prokázat dostatečnou míru pravděpodobnosti. Ta bude zpravidla naplněna, pokud bude možné z provedených důkazů učinit daný závěr bez vážných pochybností, přičemž je třeba zohlednit i čas uplynulý od doby, kdy prokazované skutečnosti nastaly.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že úvaha daňových orgánů o nulové vypovídací potenci navržených důkazů představuje čistou spekulaci.
16. Podle názoru soudu není přípustné, aby daňové orgány učinily závěr, že žalobce neunesl důkazní břemeno za situace, kdy odmítly provést žalobcem navržené relevantní důkazy, čímž mu znemožnily určité skutečnosti prokázat. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „*[s]vědka je třeba vyslechnout vždy, požaduje-li to daňový subjekt, ledaže se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení*“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že účastníku řízení, který „*[...] nebyl schopen výdajovou stránku rozporovaných obchodních případů doložit svým účetnictvím, muselo ... být umožněno doložit jím tvrzené skutečnosti jiným způsobem, tedy cestou důkazního řízení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 2 Afs 32/2008-116, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 Afs 59/2014-41, oba dostupné na www.nssoud.cz).
17. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nesprávného právního názoru o nadbytečnosti navrženého dokazování. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku za žalobu. Jiné náklady řízení žalobce nahradit nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. dubna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.